

Sygn. akt V Ca 1528/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny - Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Zbigniew Podedworny

Sędzia SO Marzanna Góral

Sędzia SO Ewa Cylc

Protokolant sekr. sądowy Agata Jabłońska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2013 r. w Warszawie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie

z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt. I C 1321/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. ten sposób, że zasądza od Banku (...) S.A. w W. na rzecz (...) w W. kwotę 14.952,39 zł (czternaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote i trzydzieści dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty i w pozostałym zakresie powództwo oddala oraz w punkcie II. w ten sposób, że zasądza od Banku (...) S.A. w W. na rzecz (...) w W. kwotę 1.933,50 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści trzy złote i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. w pozostałym zakresie oddala apelację;

3. zasądza od Banku (...) S.A. w W. na rzecz (...) w W. kwotę 4174 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1528/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 kwietnia 2010r. (...) w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Banku (...) SA w W. kwoty 55.548,06 zł (w tym 19.219,- zł kapitał plus 36.328,92 zł odsetki wyliczone na dzień 23 marca 2010 r.) z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi od kapitału (tj. 19.219,- zł) od dnia 24 marca 2010 r. do dnia zapłaty - tytułem zwrotu nienależnie wypłaconych na rzecz Banku dopłat do oprocentowania kredytu. W uzasadnieniu pozwu podnoszono w szczególności, że dopłaty do oprocentowania od początku były nienależne ponieważ Bank udzielił kredytobiorcy

kredytu w oparciu o nieaktualną (nieważną) dokumentację (opinię (...)). Strona powodowa wносиła również o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W dniu 26 maja 2010 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie wydał nakaz upominawczy, uwzględniając powództwo w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu pozwany Bank wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów. Pozwany przyznał fakt udzielenia kredytu opisanego w pozwie i otrzymania od (...)dopłat do oprocentowania, zaprzeczył jednak by już samo zawarcie umowy kredytu naruszało postanowienia innej umowy - zawartej w sprawie dopłat między Bankiem, a (...). Oświadczył również, że wobec tego, iż kredytobiorca nie spłacił ani jednej raty tego kredytu - dopłaty do oprocentowania powinny zostać zwrócone, jednak - zgodnie z umową stron w sprawie dopłat - powinno to nastąpić dopiero po wyegzekwowaniu przez Bank zwrotu należności od kredytobiorcy. Stwierdził również, że ostatecznie to brak spłaty jakiegokolwiek raty kapitałowej kredytu - co znalazło potwierdzenie w złożonych przez Bank wydrukach historii dotyczących tego kredytobiorcy stanowiło przyczynę wypowiedzenia umowy kredytu. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia dochodzonych - przez (...)odsetek za okres do 26 kwietnia 2007 r., tj. za okres wcześniejszy niż 3 lata przed wniesieniem pozwu. Zarzucił nadto nadużycie przez powoda prawa podmiotowego (art. 5 k.c.). Na rozprawie w dniu 11 stycznia 2012 r. pozwany Bank podniósł ponadto, że część roszczenia (...)została już zaspokojona - łącznie do wysokości 18,151,45 zł, która to kwotę Bank przekazywał (...) sukcesywnie, w miarę ściągania egzekucyjnego należności od kredytobiorcy.

Powodowa (...)do chwili zamknięcia rozprawy popierała powództwo w niezmienionej formie, wskazując m.in., że wysokość dochodzonego pozewem roszczenia uwzględnia już w/w wpłatę, która została zaliczona na poczet kolejnych najdawniejszych odsetek. Podnosiła przy tym, że dochodzone roszczenie jest uzasadnione nie tylko z tego względu, że umowa o kredyt została zawarta na podstawie nieważnej opinii (...), ale też z tej przyczyny, że skoro jak stwierdził sam pozwany, kredytobiorca nie zapłacił ani jednej raty kapitałowej, to Bank w ogóle nie powinien był występować do (...) o dopłaty, które zgodnie z umową zawartą przez strony, winny być przelewane na rzecz Banku sukcesywnie w miarę spłat rat kredytu przez kredytobiorcę.

W załączniku do protokołu rozprawy z dnia 11 stycznia 2012r. (poprzedzającej wydanie wyroku w niniejszej sprawie) powód wskazał, iż prostując, w trybie art. 161 k.p.c.) dotychczasowe stanowisko wnosi o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 19.219, 14zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2007 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania sadowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie zasądził od Banku (...) S.A.w W.na rzecz (...)kwotę 55.548,06 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 19.219,14 zł od dnia 24 marca 2010 r. do dnia zapłaty (pkt I.) oraz kwotę 3378 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne:

Strony współpracują w zakresie stosowania dopłat do odsetek od kredytów dla rolników - początkowo na podstawie umowy nr (...) z dnia 22 kwietnia 1997 r., a następnie umowy nr (...) z dnia 21 listopada 2005 r., która tę poprzednią zastąpiła.

Umową o kredyt nr (...)z dnia 23 maja 1997 r. Bank (...) S.A.- Grupa (...) S.A.z siedzibą w S.- poprzednik prawny Banku (...) SAw W.- udzielił C. M.kredytu w wysokości 44.000,00 zł w ramach linii „(...)”. Warunkiem udzielenia kredytu objętego pomocą (...)w W.w postaci dopłat do oprocentowania kredytu było przedstawienie planu przedsięwzięcia pozytywnie zaopiniowanego przez właściwy dla miejsca realizacji przedsięwzięcia (...)opinia (...)). Kredyt został udzielony C. M.na podstawie przedstawionej przez niego, ważnej do dnia 21 maja 1997 r. - opinii (...)w B.z dnia 21 lutego 1997 r. Wniosek kredytowy złożony został w dniu 07 maja 1997 r.. C. M.nie uregulował żadnej z rat kredytu. Pomimo tego, Bank występował sukcesywnie do (...)o przelewanie kolejnych transz dopłat do odsetek od kolejnych rat kredytu (choć kredytobiorca ich nie spłacał). W sumie (...)przekazała Bankowi z tego tytułu kwotę 19.219,-zł. Z

uwagi na niedotrzymanie warunków umowy, pismem z dnia 15 października 1999 r. Bank wypowiedział kredytobiorcy umowę kredytu.

Pismem z dnia 13 czerwca 2006 r. (...) poinformowała Bank o udzieleniu przez niego kredytu z dopłatami (...) na podstawie nieważnej opinii (...). Jednocześnie, na podstawie § 8 ust. 1 i 2 umowy nr (...) (...) wezwała Bank do zwrotu w terminie 14 dni kwoty równej dotychczas udzielonym dopłatom do kredytu udzielonego umową nr (...) z dnia 23 maja 1997 r. Pismem z dnia 19 października 2006 r. Bank odmówił (...) zwrotu pobranych dopłat, wskazując, że opinia (...) stanowiła załącznik do wniosku kredytowego i była ważna w dacie jego złożenia. Wskazał nadto, że kwoty pobranych dopłat w wysokości 16.375,46 zł zostaną (...) zwrócone po wyegzekwowaniu ich od kredytobiorcy. W wyniku podjętych działań windykacyjnych Bank wyegzekwował i przekazał na rachunek (...) kwotę 18.151,45 zł tytułem zwrotu pobranych dopłat. Kwotę tę (...) zarachowała na poczet odsetek od dopłat. Wezwaniem z dnia 07 sierpnia 2007 r. (...) wezwała Bank do zapłaty kwoty 49.144,35 zł tytułem pobranych dopłat i odsetek ustawowych w terminie 14 dni. Pismem z dnia 22 sierpnia 2007 r. Bank odmówił (...) zapłaty żądanej kwoty.

Sąd Rejonowy wskazał, że powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami i został ustalony na podstawie powołanych przez sąd dokumentów - złożonych do akt sprawy oraz niekwestionowanych twierdzeń stron. Sąd pierwszej instancji podkreślił w szczególności, że nie był objęty sporem fakt udzielenia przez pozwanego kredytu z dopłatami (...), pobrania przez pozwanego od powoda dopłat do oprocentowania oraz ich wysokości, a także niedokonania przez kredytobiorcę jakichkolwiek płatności tytułem spłaty kredytu. Sąd Rejonowy wyjaśnił również, że wobec tego, iż przedmiotowy stan faktyczny nie był sporny, wnioski pozwanego Banku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków J. B., A. J., D. Ż. i C. M., zgłoszone na okoliczność dokumentów złożonych przez C. M. do Banku przy ubieganiu się o kredyt, opinii (...) i okresu jej ważności oraz złożenia samego wniosku kredytowego podlegały oddaleniu. Skoro bowiem okoliczności te nie były sporne, prowadzenie postępowania dowodowego w tej sytuacji prowadziłoby jedynie do przedłużeniem postępowania i byłoby niecelowe, gdyż dowodzeniu podlegają jedynie okoliczności sporne (art. 229 k.p.c.).

Zdaniem sądu pierwszej instancji spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego.

Według Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, jakkolwiek stanowisko powoda, że zawarcie umowy kredytowej nie mogło nastąpić po upływie terminu ważności opinii (...) nie było uzasadnione i nie znajdowało oparcia w przepisach prawa. Sąd ten stwierdził w szczególności, że żaden przepis prawa przewiduje, ażeby opinia (...) miała być ważna na datę udzielenia kredytu. Przeciwnie: stosownie do treści przepisów § 8 ust. 1 i § 9 pkt 1 obowiązującego w dacie udzielenia kredytu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 r. w sprawie szczegółowych kierunków działań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz sposobów ich realizacji, Agencja stosuje dopłaty do oprocentowania kredytów udzielonych przez banki, z którymi zawarła umowy, przeznaczonych na finansowanie przedsięwzięć, o których mowa w § 1-3, w ramach przyznanych im limitów. Warunkiem udzielenia dopłat do oprocentowania kredytów, o których mowa w § 8 ust. 1, jest w szczególności przedstawienie przez kredytobiorcę planu przedsięwzięcia pozytywnie zaopiniowanego przez właściwy dla miejsca realizacji przedsięwzięcia ośrodek doradztwa rolniczego. W ocenie Sądu Rejonowego wystarczającym do uznania, że kredyt został udzielony zgodnie z umową łączącą strony oraz postanowieniami powołanego wyżej rozporządzenia, jest złożenie opinii (...) ważnej w dniu złożenia wniosku. Wymóg załączenia bowiem opinii (...) do wniosku został zapisany w Załącznikach do tego Rozporządzenia w dziale IV. zatytułowanym: „Procedura ubiegania się o kredyt”. Ta procedura została opisana w ten sposób, że rolnik ubiegający się o kredyt musi złożyć do banku odpowiedni wniosek, a do tego wniosku musi dołączyć m.in. plan przedsięwzięcia oraz ważną pozytywną opinię o tym przedsięwzięciu (...). To tu zapisano, że opinia taka jest ważna 3 miesiące od jej sporządzenia. Zarazem obowiązkiem osoby ubiegającej się o kredyt, jak i j później kredytobiorcy, jest informowanie banku o wszelkich zmianach sytuacji mogących j mieć wpływ na wypłacalność tej osoby lub powodzenie kredytowanego przedsięwzięcia. Zdaniem Sądu Rejonowego, analiza tych zapisów musi prowadzić do wniosku, że ważna opinia (...) stanowi warunek poprawnego i kompletnego złożenia do banku wniosku o kredyt - a nie warunek udzielenia tego kredytu przez bank. Rolnik ubiegający się o kredyt nie ma bowiem wpływu na to, jak dłużej bank rozpatruje jego wniosek. Wymóg ważności opinii (...) zapisano wśród przepisów

sposobie złożenia wniosku kredytowego, a nie wśród przepisów o zawarciu samej umowy kredytowej. Jednocześnie obowiązek powiadamiania banku o wszelkich istotnych zmianach sytuacji osoby ubiegającej się o kredyt zabezpiecza poprawność decyzji kredytowej banku. Według sądu pierwszej instancji nie ma zatem także żadnych funkcjonalnych i celowościowych przyczyn dla uznania, że ważność opinii (...) jest konieczna nie tylko w chwili składania wniosku, ale i później, w chwili zawarcia umowy kredytowej. Sąd Rejonowy zauważył przy tym, że w niniejszej sprawie opinia (...) utraciła moc na dwa dni przed zawarciem umowy kredytowej - 21 maja 1997 r., co zdaniem tegoż sądu tym bardziej prowadzi do wniosku, że brak przesłanek do tego, by uznać zawarcie tej umowy kredytu za obarczonej większym ryzykiem, niż gdyby była ona zawarta jeszcze w czasie ważności tej opinii. Stwierdzenie zasadności żądań pozwu zdaniem sądu pierwszej instancji uzasadnia zatem nie upływ terminu ważności opinii (...) w chwili udzielania kredytu lecz, że dopłaty do oprocentowania kredytu od początku pobierane były przez pozwanego Bank całkowicie nienależnie i bezpodstawnie. Argumentując tego rodzaju stanowisko Sąd Rejonowy wskazał przede wszystkim, że stosownie do treści § 4 ust. 5 łączącej strony umowy nr (...) dopłaty są stosowane pod warunkiem spłaty przez kredytobiorcę rat kapitału i odsetek w terminach ustalonych w umowie kredytowej (z uwzględnieniem dodatkowo 7-dniowego okresu na spłatę należności). Następnie zaś podkreślił, że w niniejszej sprawie nie było spornym, gdyż podnosił to sam pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że kredytobiorca nie spłacił ani jednej raty kredytu. W ocenie sądu w tym stanie rzeczy pozwany Bank nie miał więc prawa pobierać od powodowej (...) dopłat do oprocentowania tego kredytu. Wystąpienia Banku z zapotrzebowaniami na dopłaty do oprocentowania kredytu dokonywane były bezpodstawnie i Bank musiał zdawać sobie z tego sprawę. W konsekwencji, zasadnym jest uznanie, że pozwany Bank, występując z zapotrzebowaniami na dopłaty do oprocentowania kredytu w sytuacji, gdy kredytobiorca dopuszczał się zwłoki w spłacie kredytu, naruszył warunki umowy łączącej go z powódką. Tym samym, z mocy § 8 ust. 2 w zw. z § 14 ust. 3 pkt 3 umowy z dnia 21 listopada 2005 r. pozwany zobowiązany jest do zwrotu kwoty dotychczas przekazanych dopłat „wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wpływu na rachunek Banku środków z (...) do dnia ich wpływu na rachunek (...)”. Jednocześnie w ocenie sądu taki zapis umowy stron - dopuszczalny w świetle zasady swobody umów - powoduje, że niezasadnym jest podnoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia części odsetek za okres dawniejszy niż sprzed 3 lat od wniesienia pozwu. Strony umowy się bowiem, że w razie, gdyby okazało się, że dopłaty zostały udzielone nienależnie - a tak jest w niniejszej sprawie - bank zwróci (...) te dopłaty z odsetkami ustawowymi od dnia wpływu dopłat na rachunek Banku do dnia ich zwrotu na rachunek (...). Powództwo w tym zakresie oparte na tym zapisie umownym jest zdaniem Sądu Rejonowego uzasadnione.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach Sąd Rejonowy wskazał art. 98 k.p.c..

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając :

1. naruszenie prawa materialnego:

a. rażące naruszenie art. 65 k.c. polegające na jego niezastosowaniu wskutek czego sąd nie dokonał wykładni postanowień wiążącej strony Umowy z dnia 24 kwietnia 1997 r. Nr (...) (dalej: „Umowa Nr (...)”) określającej zasady, warunki i tryb przekazywania dopłat ze środków (...) a to: pkt III. ppkt 3) Załącznika Nr (...) do Zarządzenia Nr (...) Prezesa (...) z dnia 04 marca 1997 r. stanowiącego Załącznik nr (...) do tejże Umowy, w celu ustalenia zgodnego zamiaru stron oraz zakresu zastosowania wskazanych postanowień Umowy niesłusznie uznając, iż pobieranie w okresie od maja 1997 r. do stycznia 1999 r. przez Pozwanego dopłat od Powoda do oprocentowania kredytu udzielonego C. M. (dalej: „Kredytobiorca”) stanowiło naruszenie § 4 ust. 5 Umowy Nr (...)

b. rażące naruszenie art. 118 k.c. polegające jego niezastosowaniu do określenia upływu terminu przedawnienia odsetek ustawowych od dopłat do oprocentowania kredytu, udzielonego kredytobiorcy;

c. rażące naruszenie art. 119 w zw. z art. 58 § 1 k.c. polegające na przyjęciu, że w strony w ramach swobody umów mogły zmienić przewidziany w art. 118 k.c. 3-letni termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe jakimi są odsetki ustawowe od dopłat udzielonych przez powoda do oprocentowania kredytu przyznanego kredytobiorcy,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.

a. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia przez Sąd wszystkich dowodów zgromadzonych w postępowaniu dowodowym poprzez pominięcie istotnej części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. treści pkt III. ppkt 3) Załącznika Nr (...)do Zarządzenia Nr(...), stanowiącego Załącznik nr (...)do Umowy Nr (...)oraz umowy o kredyt nr (...) zawartej kredytobiorcą, z której wynikały postanowienia dotyczące prolongaty terminu spłaty kapitału do dnia 21 lutego 1999 r., a także nieuwzględnienie faktu wpłaty przez pozwanego na rachunek bankowy powoda kwoty 18.151,45 zł tytułem zwrotu dopłat wraz z należnymi odsetkami ustawowymi w związku z ich wyegzekwowaniem przez pozwanego od kredytobiorcy, który to fakt nie był nigdy przez powoda kwestionowany;

b. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku z naruszeniem zasad przewidzianych w tym przepisie tj. niewskazanie przyczyn, dla których sąd pominął w swej ocenie w/w część materiału dowodowego oraz niekwestionowany fakt uiszczenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 18.151,45 zł tytułem zwrotu dopłat w związku z ich wyegzekwowaniem od kredytobiorcy.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach I, II - poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za obie instancje.

Powód wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za drugą instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie z uwagi na trafność zarzutów dotyczących naruszenia norm prawa materialnego regulujących kwestię przedawnienia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia norm prawa procesowego należy stwierdzić, że chybnym jest zarzut obrazy art. 328 §2 k.p.c.. Po pierwsze z tego względu, że motywy zaskarżonego wyroku obejmują wszystkie elementy wymagane przez ustawodawcę, a po wtóre z tej przyczyny, że w judykaturze przyjmuje się jednolicie, iż z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu zarzut naruszenia w/w przepisu może prowadzić do skutecznego wzruszenia zaskarżonego orzeczenia jedynie w wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do jego wydania orzeczenia, a taki stan w przedmiotowej sprawie z pewnością nie zachodzi.

Zarzut naruszenia normy prawa procesowego zawartej w art. 233§1 k.p.c. jest o tyle słuszny, że w istocie sąd pierwszej instancji uchylił się od przedstawienia wyników analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, powołanego w apelacji w kontekście w/w zarzutu. Należy jednak stwierdzić, że analiza treści zapisów Załącznika Nr (...)do Zarządzenia (...), stanowiącego Załącznik nr (...)do Umowy Nr (...), a w szczególności pkt III. ppkt 3) pierwszego z wyżej wymienionych dokumentów o brzmieniu: „okres karencji kapitału nie może przekroczyć 2 lat”, nie pozwala na przyjęcie, że z uwagi na możliwość ustanowienia w umowie kredytu 2-letniego okresu karencji w spłacie kapitału, możliwym było uniezależnienia uprawnienia do występowania przez pozwanego do powoda z zapotrzebowaniem na dopłaty do oprocentowania kredytu udzielonego Kredytobiorcy od bieżącej spłaty przez niego rat kapitału. Nie można bowiem pominąć klarownej i jednoznacznej dyspozycji pkt. III. pkt. 7 w/w aktu zgodnie, z którą dopłaty (...)są stosowane pod warunkiem spłaty przez kredytobiorcę rat kapitału i odsetek w terminach ustalonych w umowie kredytowej. Jakkolwiek zatem prolongowanie rat spłat kapitału było możliwe, to wbrew stanowisku pozwanego banku, nie oznaczało to przyjęcia, że jeszcze przed rozpoczęciem dokonywania ich spłat, zachodziły przesłanki do skutecznego żądania dopłat do oprocentowania udzielonego przez bak kredytu. W rezultacie nawet brak jednoznacznego ustalenia, że umowa o kredyt nr (...)zawarta z kredytobiorcą obejmowała postanowienia dotyczące prolongaty terminu spłaty kapitału do dnia 21 lutego 1999 r. nie mógł mieć wpływu na wynik niniejszego postępowania, gdyż udzielnie tego

rodzaju prolongaty nie uzasadniało występowania z zapotrzebowaniem na dopłaty do oprocentowania kredytu przez nadejściem terminu spłaty pierwszej raty kapitału. W tym stanie rzeczy nie zachodzą też przesłanki do uznania słuszności zarzutu rażącego naruszenie przepisu art. 65 k.c. w wyniku zaniechania jego zastosowania. Sąd Rejonowy ostatecznie trafnie bowiem uznał, że w świetle postanowień wiążącej strony Umowy z dnia 24 kwietnia 1997 r. Nr (...)określającej zasady, warunki i tryb przekazywania dopłat ze środków (...)(wraz z załącznikami), pobieranie w okresie od maja 1997 r. do stycznia 1999 r. przez bank dopłat od powoda do oprocentowania kredytu udzielonego C. M.stanowiło naruszenie § 4 ust. 5 Umowy Nr (...).

Trafnym jest natomiast zarzut naruszenia art. 118 k.c. polegającego na jego niezastosowaniu do określenia upływu terminu przedawnienia należności z odsetek ustawowych od nienależnie pobranych dopłat do oprocentowania kredytu - udzielonego kredytobiorcy. Odsetki co do zasady mają charakter świadczeń okresowych, a te w myśl powołanej wyżej regulacji ulegają przedawnieniu w terminie trzech lat. Skoro zatem pozwany już w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym pismem z dnia 29 czerwca 2010 r. podnosił zarzut przedawnienia odsetek ustawowych od dopłat za okres wcześniejszy niż 3 lata od dnia wniesienia pozwu, co miało miejsce w dniu 29 kwietnia 2007 r., to tym samym, żądanie pozwu w zakresie obejmującym odsetki za okres wcześniejszy nie mogło być uwzględnione. W tym miejscu należy wyjaśnić, że wobec tego, iż stosownie do art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane, ani przedłużane przez czynność prawną, wbrew stanowisku sądu pierwszej instancji strony w ramach swobody umów nie mogły mocą postanowień § 8 ust. 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3) Umowy z dnia 21 listopada 2005 r. Nr (...)(zastępującej Umowę Nr (...)) określającej zasady, warunki i tryb stosowania przez (...)dopłat stanowiących część należnego Bankowi oprocentowania do kredytów udzielanych zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30.01.1996 r., zmienić przewidzianego w art. 118 k.c. trzyletniego termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe jakimi są odsetki ustawowe od dopłat udzielonych przez powoda do oprocentowania kredytu przyznanego kredytobiorcy. Tego rodzaju czynność, jako sprzeczna z ustawą byłaby w istocie dotknięta sankcją nieważności przewidzianą w art. 58 §1 k.c..

W tym stanie rzeczy niezbędnym było dokonanie zmiany zaskarżonego orzeczenia. Wobec, podlegającego uwzględnieniu, zarzutu przedawnienia roszczeń za okres do dnia 29 kwietnia 2007r. oraz konieczności zaliczenia na poczet należności dochodzonych w niniejszej sprawie sumy 18.151,45 zł, która bezspornie została już uiszczona na rzecz strony powodowej, zasądzeniu na jej rzecz podlegała jedynie kwota 14.952,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2013r.. Dokonując ustalenia wysokości tej ostatniej kwoty należało mieć bowiem na uwadze, że odsetki ustawowe od kwoty 19.219,14 za okres od 29 kwietnia 2007r. do dnia 23 stycznia 2013r. wyniosły 13.895,70 zł, a to oznaczało, że z wpłaconej przez pozwanego sumy 18.151, 45zł kwota 13.895,70 zł podlegała zaliczeniu na poczet wymagalnych należności z tytułu odsetek, zaś kwota 4.266, 75zł winna być zaliczona na poczet należności głównej. Nie było przy tym podstaw do uznania, że strona powodowa mogła skutecznie zaliczyć wpłatę sumy 18.151,45 zł na poczet wcześniejszych należności z tytułu odsetek, skoro w toku postępowania w niniejszej sprawie, nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających zweryfikowania prawidłowości owego zaliczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji: na podstawie art. 386 §1 k.p.c. dokonując zmiany zaskarżonego orzeczenia i w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalając apelację w pozostałym zakresie.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji zostało wydane na podstawie art. 100k.p.c. poprzez ich stosunkowe rozdzielenie, odpowiednie do zakresu uwzględnionych żądań stron oraz wysokości poniesionych przez każdą ze stron kosztów.